

ת"פ 9328/01/17 - מדינת ישראל נגד דימיטרי קונונוב

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 9328-01-17 מדינת ישראל נ' קונונוב(עציר)

בפני השופט אבישי קאופמן
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

דימיטרי קונונוב

הנאשמים

גזר דין

בתיק זה הורשע הנאשם, על פי הודאתו, ובמסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן בארבעה אישומים הכוללים עבירות של הפרת צו הגנה, בניגוד לסעיף 287(ב') לחוק העונשין (להלן "החוק"), תקיפה סתם, בניגוד לסעיף 379 לחוק, ואיומים בניגוד לסעיף 192 לחוק.

מתברר כי הנאשם, שהינו כבן 56, והמתלוננת, כבת 84, ניהלו מערכת יחסים מזה כשלושים שנה, עוד בטרם הגיעו לישראל מארץ מוצאם, רוסיה. לפני מספר שנים חלתה כנראה המתלוננת ולקתה באירוע מוחי, בעקבותיו החל הנאשם לטפל בה ולסייע לה במטלות היום-יום.

האירועים על פי כתב האישום התרחשו בתקופה שבין 20.10.2016 ו- 1.1.2017 כדלקמן:

א. באירוע הראשון מיום 20.10 הפר הנאשם צו הגנה שניתן בידי בית המשפט ביום 30.9 ואשר אסר עליו להתקרב לבית המתלוננת או ליצור עמה קשר למשך 30 יום, הגיע לביתה בשעות הבוקר כשהוא תחת השפעת אלכוהול, סירב לעזוב את ביתה וכאשר ביקשה היא לעשות כן, אחז אותה בידה הימנית, הוביל אותה לחדרה והושיב אותה על המיטה.

בהמשך אותו יום, כאשר יצאה המתלוננת מהבית, השליך לכיוונה דג אשר לא פגע בה ואיים עליה במילים "תסתמי את הפה או שאני חונק אותך".

ב. האירוע השני הינו מהתאריכים 26 ו- 27.10 מועדים בהם חזר הנאשם והפר את צו ההגנה בכך שהתגורר עם המתלוננת בביתה.

ג. האירוע השלישי התרחש ביום 8.12, מועד בו כבר לא היה צו ההגנה בתוקף. ביום זה, בשעות הלילה

ביקשה המתלוננת לצאת מביתה. הנאשם לא אפשר לה זאת, אחז בה בכתף והושיב אותה על מיטתה.

ד. האירוע הרביעי התרחש בלילה שבין 31.12 ו- 1.1 שאז היה הנאשם תחת השפעת אלכוהול ותקף את המתלוננת בכך שאחז בחוזקה בכתפייה וידיה, בלא הסכמתה.

המאשימה טענה כי גם לאחר תיקון כתב האישום יש לראות את האירועים לחומרה ולראותם כפרשה אחת של אירועים קשים כלפי אשה קשישה הכוללים, תקיפה, הפרת צו, איומים והתנהגות מבזה תוך שימוש באלכוהול וזאת תוך ניצול התלות שפיתחה המתלוננת בנאשם. לפיכך סבורה המאשימה כי מתחם הענישה הראוי הוא של מאסר בפועל לתקופה של שישה עד 12 חודשים, וסבורה כי בנסיבות יש לגזור על הנאשם עונש בצד הגבוה של המתחם לצד עונשים נלווים.

הסנגור טען כי למעשה לפחות חלק מאירועי התקיפה היו לשם הגנה על המתלוננת, ומניעת יציאתה מהבית בשעות מאוחרות ולבטחונה האישי. הסנגור הפנה לכך שמדובר באלימות לא חמורה, שלא גרמה חבלה, וזאת על אף גילה המבוגר של המתלוננת. עוד טען הסנגור כי האישום השני אינו עומד בקריטריונים שקבע פרקליט המדינה להגשת כתב אישום ואשר נכנסו לתוקפן לאחר הגשת האישום.

הסנגור הוסיף וטען כי יש להביא בחשבון לקולא את העובדה שהנאשם נעדר עבר פלילי כלשהו, וכי בגין האירוע הראשון נעצר ללילה אחד, כמו גם בקשר לאירוע השלישי וכי הוא עצור ברצף מאז יום 1.1.2017 בהעדר חלופת מעצר.

הסנגור סבור כי מתחם הענישה הראוי הוא בין מאסר מותנה למאסר קצר אותו ניתן לרצות בעבודות שירות ובנסיבות סבור כי יש לקבוע עונש בגבול התחתון של המתחם.

המאשימה הביאה את עמדת המתלוננת לפיה ביקשה להקל עם הנאשם, אך טענה כי יש להבין את הנסיבות לעמדתה לאור רחמיה על הנאשם ואהבתה כלפיו.

יוער כי כתב האישום המקורי היה חמור באופן משמעותי, ודומה כי יש ממש בטענת הסנגור שטיעוני המאשימה לעונש מתעלמים מהעובדה כי כתב האישום בו הודה הנאשם והורשע קל בהרבה. אכן אישומים 3 ו- 4 לכתב האישום המתוקן הפכו במידה מסוימת למאולצים בניסוחם החדש, אולם ההלכה היא כי "ביהמ"ש צריך שייצמד לכתב האישום המתוקן שלפניו. להוגנות דיונית חשיבות משלה; הודיית הנאשם, במשא ומתן להסדר טיעון, תחומה לעובדות כתב האישום המתוקן; מה שמעבר לו, בין אם הוא מהותי לעצמו ובין אם הוא "צובע" את הפרשה בצבעים עזים עוד יותר כמו בענייננו, אינו יכול להיות חלק מגזר הדין" (ע"פ 2885/16 ערן זיו נ' מדינת ישראל).

סוגייה נוספת בה לא אוכל לקבל עמדת המאשימה כלשונה היא באשר לווייתור הנאשם על אפיק שיקומי. מקובל עליו כי בעבירות מסוג זה נכון יהיה בדרך כלל לקבל תסקיר שירות המבחן לאבחון וטיפול במידת הצורך לשם הקטנת מסוכנות וחזרה על המעשים. עם זאת, כאשר הנאשם עצור, והמאשימה מתנגדת לשחרורו ממעצר בשלב זה, קשה לזקוף לחובתו את הבקשה לסיים את ההליך בהקדם ולא להמתין לקבלת תסקיר שעלול לעכב את הדיון לזמן לא מבוטל נוסף.

מנגד, דומה כי גם מצד הנאשם הועלו טענות מיתממות, לפיהן כמעט כל מעשיו נועדו לטובת המתלוננת ואלה אינן עולות בקנה אחד עם הדואתו בעבירות, האיומים שהשמיע באוזניה והעובדה שחלק מן המעשים נעשו כשהוא מצוי תחת השפעת אלכוהול.

כמו כן, הגם שהנאשם נעדר עבר פלילי, אין להתעלם מכך שלמרות שלפחות "הוזהר" בהקשר ליחסיו עם המתלוננת הן בעצם הוצאת צו ההגנה (במסגרת הליך שחרור בערובה, הליך בעקבותיו לא הוגש עד היום כתב אישום) והן במסגרת הליכי מעצר בעקבות האירועים שבאישומים מס' 1 ומס' 3 לכתב האישום דנן, הוא לא נרתע וחזר על מעשיו.

באשר לעבירה של הפרת צו ההגנה הפנה הסנגור להנחיית פרקליט המדינה 5.14 מחודש פברואר האחרון בהקשר להגשת כתבי אישום בגין עבירה זו "תוך מתן משקל לטיב וסוג ההפרה" והמלצה לשקול בחיוב הגשת אישומים במקרה וההפרה פגעה בנפגע העבירה, לוותה בעבירה נוספת וכיו"ב.

במקרה דנן, העבירה שבאישום השני עומדת בפני עצמה, אין לצידה כל עבירה נוספת ואף אין עובדות נוספות בסעיפים הרלוונטיים לאישום זה, אשר יכולים לבסס נסיבות המצדיקות הגשת אישום בהתאם להנחיה דנן. המאשימה טענה ובצדק כי ההנחיה אינה רלוונטית להגשת אישום שהוגש יותר מחודש ימים לפני שבאה לעולם. עוד סבורני כי יש להביא בחשבון שהאישום מס' 2 אינו עומד בודד ויש לראותו כקשור לאישום מס' 1, אשר כולל אף הוא עבירה דומה לצד עבירות נוספות, ודומה כי הוא מצדיק העמדה לדין גם על פי ההנחיה המעודכנת.

כשאני מביא בחשבון את כלל האישומים, דומה כי אישום מס' 2 לבדו הינו בעל משקל מועט, ובאופן דומה יינתן להרשעתו של הנאשם באישום זה משקל נמוך במסגרת גזר הדין.

סקירת הפסיקה הרלוונטית מגלה כי מתחם הענישה בעבירות מסוג זה רחב מאוד ונע בין מאסר מותנה לבין מאסר בפועל לתקופה של עד שנה, וזאת כתלות בנסיבות הכלליות של האירוע ובחומרת הפגיעות. כל מקרה שונה מאחר, ובדרך כלל כאשר מדובר בעבירות תקיפה קלות כגון אלה המפורטות באישומים 3 ו- 4 לא הוטל מאסר בפועל. עם זאת, לעבירות אלה יש לצרף את עבירת האיומים והפרת צווי ההגנה, כך שסבורני כי מתחם הענישה הראוי לכלל ה"פרשה" הוא של מאסר בפועל, לתקופה שבדרך כלל ניתן לרצותה בעבודות שירות.

כאשר אני בא לגזור את עונשו של הנאשם בתוך המתחם יש להביא בחשבון לקולא את העובדה כי הוא מחוסר עבר פלילי לחלוטין ובנוסף את העובדה שכבר שהה במעצר כאמור שני לילות והוא שוהה במעצר מאז יום 1.1.2017. כמו כן סבורני כי לאור מעצרו והעובדה שלא יוכל, בנסיבות שנוצרו, לרצות את עונשו בעבודות שירות, אלא במאסר ממשי, יש מקום לגזור עליו תקופת מאסר קצרה במידת מסוימת מזו שהייתי גוזר עליו אלמלא היה שרוי כעת במעצר, וזאת לצד מאסר מותנה.

לאור עמדת המתלוננת, כפי שהובאה בידי המאשימה, לא ראיתי לנכון לגזור על הנאשם תשלום פיצוי לטובתה. כמו כן, לאור מעצרו ומאסרו, סבורני כי יש מקום להסתפק בקנס מתון בלבד, לצד התחייבות עתידית במקרה ויחזור על מעשיו.

אשר על כן, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

מאסר בפועל למשך 95 ימים אשר יימנו מיום מעצרו 1.1.2017.

מאסר על תנאי בן חמישה חודשים, למשך **שלוש שנים** מיום שחרורו, שלא יבצע עבירה של **תקיפה** בניגוד לסימן ח' לפרק י' לחוק העונשין, **איומים**, בניגוד לסעיף 192 לחוק, או **הפרת צו הגנה**, בניגוד לסעיף 287 (ב') לחוק.

אני גוזר על הנאשם **קנס בסך 1,500 ₪**, או שבעה ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בשלושה תשלומים חודשיים, החל ביום 1.6.2017. הנאשם יפנה למזכירות לקבלת שוברים מתאימים.

הנאשם **יחתום על התחייבות כספית על סך 4,000 ₪** להמנע מלבצע עבירות בהן הורשע בתיק זה, וזאת למשך שנתיים מהיום.

הנאשם יחתום על ההתחייבות בתוך עשרה ימים, ואם לא יעשה כן ייאסר למשך עשרה ימים.

ניתן היום, 9 במרץ 09 מרץ 2017, במעמד הנאשם, בא-כוחו עו"ד שרמן מטעם הסנגוריה הציבורית וב"כ המאשימה עו"ד יעקב כהן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה בתוך 45 ימים מהיום.